

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa M. L.
przeciwko Gminie O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) adwokatowi J. P. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset) podlegającą podwyższeniu o podatek od towarów i usług (VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 24 listopada 2015 r., którym zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 154 863,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 kwietnia

2012 r. tytułem pozostałej części wynagrodzenia za wykonane roboty budowlane., w ten sposób, że oddalił powództwo.

Powód w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z potrzebą udzielenia odpowiedzi na pytania czy kara umowna stanowiąca ponad połowę wynagrodzenia za należyte wykonanie zleconych robót, powinna być uznana za rażąco wygórowaną albo bezpodstawnie wzbogacającą zamawiającego. Ponadto jak daleko sąd drugiej instancji, przyjmując ustalenia sądu pierwszej instancji za własne, może w nie ingerować, czy może ingerować w dokonaną ocenę dowodów i w jakiej sytuacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243;

niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Przedstawione przez skarżącego zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowych i nierozwiązanych dotychczas problemów. Kwestia miarkowania kary umownej była przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego. Uzasadnienie wniosku nie zawiera argumentów wskazujących na potrzebę podjęcia tego zagadnienia po raz kolejny. Podkreślenia wymaga, że zmniejszenie wynagrodzenia wykonawcy dokonywane jest w oparciu o okoliczności konkretnej sprawy i ocenę znaczenia opóźnienia w wykonaniu zobowiązania dla interesów stron. Skarżący dąży do poddania kontroli zaskarżonego orzeczenia w kontekście zastosowania przepisu prawa materialnego do ustalonego stanu faktycznego, czego nie można uznać za istotne i nierozwiązane dotychczas zagadnienie prawne. Uprawnienie sądu drugiej instancji do ingerencji w ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji także było podstawą licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego, w tym w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008, nr 5, poz. 66). Nie ma podstaw do przyjęcia, że mogłoby wypełniać powołaną przesłankę.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (jedn. tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.) i § 8 pkt 6 w związku z §16 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714)

przyznano pełnomocnikowi powoda koszty związane z udzieleniem mu pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

jw